

VLOŽTE STAROST NA BOHA A DĚKUJTE

I. ČTENÍ Z BIBLE

1. Královská 16,29–34; 17,1–16

II. ČTENÍ Z BIBLE

1. Petrova 5,7; Filipským 4,6

Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.

KÁZÁNÍ

Podivuhodná je Boží péče a ochrana proroka Eliáše. Neprší, všechno schne, země je vyprahlá, není voda. Prorok Eliáš to sucho ohlásil jako Boží soud nad zemí, kde král i lid vzývá boha Baala jako dárce dešťů, růstu a úrody. Všichni se mají přesvědčit, že vše je darem od Hospodina, Pána nebe i země, že z jeho rukou všichni přijímáme to, co potřebujeme k životu. Že Pánem všeho je Hospodin, ne Baal, i když jeho jméno znamená právě „pán“.

Jenže tento Boží soud postihne nejen bezbožníky, ale i bohobojné. Dokonce i toho, kdo je zvěstovatelem Božího soudu, proroka Eliáše. Eliáš ale smí v této těžké době zakoušet podivuhodnou Boží péči a ochranu.

Bůh se stará o svého proroka. Napřed u potoka Kerít, kde mu jídlo nosí ptáci. Později prostřednictvím vdovy, která je sama v těžké situaci. Když k ní prorok dorazí, chystá se právě se svým synem sníst poslední jídlo, které mají, a počítá s tím, že pak zemřou hladu.

Právě o této vdově hovoří Pán Ježíš ve svém prvním kázání v Nazaretu, kde ji uvádí jako příklad toho, že nezáleží na původu, nýbrž na víře a ochotě k poslušnosti: „Za Eliášových dnů... bylo v Izraeli mnoho vdov, Eliáš ale nebyl poslán k žádné z nich, nýbrž jen k oné vdově do Sarepty v Sidónu“ (Lk 4,25–26).

Co se asi honí hlavou prorokovi, který jde králi Achabovi vyřídit Boží vzkaz: „Nebude déšť.“ Možná ho napadá: „To ale přece bude i moje nouze a bída. Co bude se mnou? Jak to dopadne? Neumřu za ty tři roky sucha hladem? Kdo se o mě postará? Navíc se mohu snadno stát terčem nepřátelství jako posel špatných zpráv.“ Mnozí by jistě takové otázky měli a dělalo by jim to starosti.

Bůh se ale o Eliáše stará. Říká mu: „Běž k potoku Kerít.“ Eliáš jde – a zakusí tam Boží péči. A pak mu Bůh řekne: „Jdi k vdově do Sarepty.“ A Eliáš jde – a zakusí tam znovu Boží péči.

Dalo by se říci, že ani jedno z těch míst nepředstavovalo lákavou a atraktivní vyhlídku. Jenomže Boží péči člověk zakusí i na místech, kde se mu zdá, že nic takového ani snad zažít nemůže. Tak to zakoušeli všichni, kdo se spolehli na Boha a poslechlí, co jim řekl.

Proto vedl Duch svatý apoštoly Pavla i Petra, aby napsali slova, která smíme slyšet jako slova povzbuzení a posilnění do svého života. „Netrapte se žádnou starostí.“ „Všechnu svou starost uvrhněte na Boha a děkujte.“

2.

Potkáte někoho a ptáte se: „Jak se máš?“ A slyšíte různé odpovědi. Často je v nich plno nářků a vzdechů. Zdraví neslouží, s dětmi je trápení, lidé jsou zlí, peněz je málo, šéf je hrozný. A tyto odpovědi zaznívají často i z úst věřících lidí. Samá starost, samé trápení, samá nesnáze. A zdá se vám, že ten druhý nemá nic než starosti a starosti, problémy a těžkosti a nesnáze.

I my sami máme různé starosti, trápení a těžkosti života. I děti mají svá trápení. Mladí lidé mají své starosti a svá trápení. Někdy takové, že se jim hroučí celý život: trápení s láskou, trápení se školou, trápení se zkouškami, trápení se staršími a s rodiči. Není dobré, když dospělí tyto starosti a tato trápení podceňují a říkají trochu posměchem: „Tvoje starosti bych chtěl mít.“

Své starosti a trápení mají lidé, kteří se vzali a sžívají se jeden s druhým. Nebo ti, jejichž manželství prochází krizí. Své starosti mají lidé v plné síle. A své starosti mají staří lidé. Obavy, jak to s nimi bude, jestli se budou schopni postarat sami o sebe. Každý věk má své veliké starosti a svá veliká trápení. Jak často rodičům přibývají vrásky ze starostí o děti, o to, jakou cestou půjdou v životě.

Není dobré podceňovat žádné starosti. Mladí lidé by se měli učit rozumět starostem svých rodičů i starostem starých lidí, dospělí lidé by neměli přehlížet starosti těch nejstarších a podceňovat starosti dětí a mladých lidí.

Uprostřed kolika starostí žili i apoštolé. A přece z jejich úst zaznívá: „Netrapte se žádnou starostí. Všechnu svou starost vložte na Boha. Děkujte.“

Naučili se tomu u Pána Ježíše Krista. To on jim do duše vdechl hlubokou důvěru v nebeského Otce. To on jim říkal: „Podívejte se na ptáky a lilie, jak se o ně nebeský Otec stará.“ To on jim říkal, že i vlasy na jejich hlavách má nebeský Otec spočítané. To on je vedl k tomu, že se nemají trápit a utrápit starostmi o to, co budou jíst a pít a do čeho se budou oblékat.

Starosti totiž mohou člověka umořit a zadusit. Starosti mohou člověka úplně zničit. Mohou ho dohnat k zoufalství a i k sebevraždě. Mohou ho připravit o veškerou sílu. Starosti mohou z člověka vysát všechnu radost, mohou z něho udělat zarytého mrzouta a morouse, brblouna a věčného nespokojence. Starosti mohou z člověka udělat nanejvýš nepříjemného a protivného člověka s věčně zatrpklým výrazem, člověka plného hořkosti, zlosti, zloby a nenávisti. Člověka s věčně blbou náladou. Starosti člověka mohou připravit o jeho víru.

3.

Boží Slovo nám říká: „**Vložte své starosti na Boha.** Předkládejte své žádosti v modlitbě Bohu.“ To je první, co smíme udělat a máme a můžeme udělat. Vložit

to na Boha. Je nesmysl tvářit se, jako bychom starosti neměli. To nám Boží slovo neradí. To často radí lidé: „Nebud' hlupák, netrap se s tím. Zapomeň na to. Pust' to z hlavy.“ Člověk cítí svírání. Co pomůže, když slyší: „Nic to není.“ Ví, že to není pravda a že to jsou plytké útěchy. Ty nepomohou. Jediné, co může udělat, je vložit to na Boha.

V jedné písni, kterou znám od dětství, je to vyjádřeno slovy:

1. Má duše, nic se nelekej, Bůh v péči své tě má;

v stín jeho křídel vždy se skrej, on v péči své tě má!

Refrén: Bůh v péči své tě má, po celý den, na cestách všech;

on v péči své tě má, Bůh v péči své tě má.

2. Když ze všech stran ti hrozí boj, ... zná každý ztišit nepokoj, ...

3. Dá, čeho třeba, v pravý čas, ... tvé tužby zná, tvůj slyší hlas, ...

4. Přijď, co přijď, třeba smrti stín, ... slož hlavu svou jen v jeho klín, ...

Byla to oblíbená píseň jednoho bratra, který jezdil na sborové dny, evangelizace a další akce, kde sloužil tím, že zpíval a vydával svědectví a rozdával radost. Když tu píseň zpíval, mluvil o tom, co to znamená, spoléhat vždy a ve všem na Boha.

Pak do jeho života zasáhla těžká nemoc. Týdny proležel v nemocnici. Jeden z jeho přátel, kteří ho přišli navštívit, se ho ptal, jestli někdy myslí na tu píseň. Říkal mu: „Tolika lidem jsi tou písni vlil do srdce radost.“ A on mu odpověděl: „Teď se tu píseň učím zpívat pro sebe a všechnu starost o život, který může každý den zhasnout, vkládat na Boha.“ – Vložil svou starost v modlitbě na Boha. Nic lepšího člověk nemůže udělat.

Vložit na Boha neznámá: „Je mi to jedno.“ Znamená to i dál o tom přemýšlet, zápasit, jednat. Znamená to (a to především) i dál ptát se na Boží vůli a tou se řídit. Kde ale člověk vloží něco na Boha, předá do jeho rukou, je ale naplněn Božím pokojem, mizí nervozita, strach, úzkost, ochromení. Člověk jde vstříc tomu, co přichází, s vědomím, že i tam Bůh bude se mnou a povede mě ke svému království. Někteří křesťané vyjadřují tuhle skutečnost větou: „Odevzdal jsem to Pánu a mám v tom pokoj.“

Myslím, že mnozí z nás víme, co je to za úlevu, když člověk vloží svou starost do silnějších rukou Božích. Jak jinak se jde člověku na operaci, když před ní může vše vložit do Božích rukou. Jak jinak vidí své děti, když je může vložit do Božích rukou.

Když šla moje maminka před lety na těžkou operaci, ptal se jí její lékař, jestli se nebojí, že se už neprobudí. A ona mu odpověděla: „Nebojím, proč bych měla. Svěřila jsem se do Božích rukou. A když Bůh dá, tak se zase probudím tady a uvidím vás. A když ne tady, tak se probudím už u něho a uvidím svého Spasitele. A to bude nádhera. Proč bych se měla bát?“

Boží ruce jsou dost veliké. Každý z nás do nich může vložit všechny své starosti. Bůh pod tím neklesne. Bůh se pod tím nezhroutí. Všechnu svou starost vložte na Boha, neboť mu na vás záleží.

4.

Druhá rada, kterou Boží slovo dává, je: „**Děkujte**.“ Je to zvláštní rada. A přece vděčnost a dík je lék proti starostem.

Myslím na jednu sestru ze sboru, kde jsem vyrůstal. Neustále říkala a opakovala: „Jen děkovat Bohu, to nám schází, jen víc děkovat.“

Byla to zbožná, velice laskavá žena. Manžel jí padl ve válce, zůstala sama se dvěma dětmi. Pak musela – jako mnoho dalších – opustit domov ve Slezsku, když se blížila fronta. Až na pár věcí, které si vzala sebou, přišla o všechno. Teprve po měsících nejistoty a života jako psanec našla nový domov. Celé roky se starala o svoji nemocnou maminku. Pak jí tragicky zahynul syn, ještě velmi mladý.

Není to dost k nářkům a bédování, hořkosti a zatrpklosti? A ona vždy s takovou pokorou a obrovskou jistotou říkala: „Jen děkovat Bohu, to nám schází, jen víc děkovat.“ A nejen říkala, ale dělala to – a její život, postižený tolika těžkými věcmi, zářil vděčností a díkem Bohu.

Bez děkování, bez onoho v každé modlitbě a prosbě děkujte, se z člověka stane zksylé a trpké víno. Tak nechutné, že ho musíte vyplivnout, že nedá se ani polknout. Bez vděčnosti, bez děkování Bohu každý takhle zksysne a stane se nechutným sám sobě i druhým lidem. Jen děkování ve všech starostech nás může uchránit před takovým údělem a dát nám radost.

Bohu na nás záleží. Bůh o nás pečuje. Kdo uvěřil, měl by zářit touto jistotou a šířit kolem sebe tuto jistotu. Boží slovo je záležitost nejvšednějšího dne. Vždyť je to rada pro dobrý a naplněný život. Jen umět poslechnout. Jen se učit vkládat vše na Boha. Jen se učit děkovat.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Máš nás rád, záleží ti na nás, staráš se o nás, náš Bože. Děkujeme ti za to. Chceme žít důvěrou v tebe, na tebe vkládat všechny své starosti a žít radostí a díkem i vděčnou poslušností tvé vůle. Amen.

Michal Šourek, 14. 1. 2024